

ANA'S SLEUTEL

©2021 Erik FAES

Titel: Ana's sleutel

Auteur: Erik Faes

Graag uw reacties: erik.faes@gmail.com

Uitgeverij U2pi, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Omslagontwerp: EFA

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9324 041 4

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/auteur.

Ana's sleutel

Erik Faes

Motivatie van de schrijver

Wat ik in dit boek vertel, is geïnspireerd door gebeurtenissen die voor een belangrijk deel, maar soms in een andere context, echt gebeurd zijn of hun oorsprong hebben in de geschiedenis. Het is dus meer dan fiction: het is fiction.

De namen van de personages en een aantal plaatsen zijn verzonnen.

Soms werkt fictie, geïnspireerd door ware gebeurtenissen, als een spiegelbeeld van de werkelijkheid. Daardoor kun je ten onrechte geneigd zijn alles wat verteld wordt voor een vaststaande waarheid aan te nemen.

Het gedrag van mensen beweegt zich tussen goed en slecht naargelang hun karakter of persoonlijkheid, de omstandigheden of hun omgeving. Bovendien is er meer dan ooit een element toegevoegd dat ertoe leidt om veel rond het duiden van gedrag in vraag te stellen: framing! Wat is dan een 'vaststaande' waarheid?

Wie zichzelf in een van mijn personages meent te herkennen, doet dat bijgevolg voor eigen rekening en heeft nog meer fantasie dan ik.

Ik draag deze hersenspingsels op aan mijn lieve echtgenote Sabine, die steeds geduldig mijn schrijversexploten onderging en voortreffelijk optrad als mijn muze, en onze kleinkinderen, die de deur van dit schrijvend Wonderland voor mij openhouden.

Erik Faes – maart 2021

Met dank aan:

Dr. Sabine Van de Sande voor haar medisch advies.

Vele vrienden die af en toe hun kritische blik over mijn fantasieën lieten gaan.

Voornaamste personages:

Veerle Corbeel	: commissaris Federale Politie Antwerpen
Bert Boone	: hoofdinspecteur en partner van Veerle
Margo Matthijs	: psychologisch profiler en privédetective
Karen Vaneycken	: politie-inspecteur, adjunct Bert en criminologe/forensisch onder- zoekster
Bruno Besien	: politie-inspecteur adjunct van Veerle
Annemieke Colsaert	: stagiaire politie-inspecteur
Sabine Declercq	: dr. patholoog-anatoom
Dirk Beckers	: onderzoeksrechter
Jonas Maes	: partner Margo en hoofd Linea Recta en Stergo
Steven De Pauw	: IT expert Federale Politie
Koen Slaets	: dr. Orthopedist – echtg. †Ana Maria Abascal y Romero de Sevilla

La Duquesa de Feria – Rosy
Slaets-Abascal (dochter)
Schoonmoeder(meter Rosy):
Rosita Abascal y Romero de
Cordoba
Schoonvader: †Don Raoul de
Medina
Broer Ana: Carlos

Gerda De Koninck : medisch secretaresse
Ed Fasekas : schrijver en ex-vriend Margo
Luisa Martinez : procureur
Eduardo Garcia : capitán guardia civil

Proloog

Hijgend zat ze op het bed, met haar blote rug tegen de kille polyester wand en haar benen gestrekt. Koen lag tegen haar aan, zijn hoofd rustte op haar dijen. Met haar ene hand streelde ze zijn haar, met haar andere hand probeerde ze haar tranen weg te vegen, maar haar bewegingen waren ongecontroleerd. Haar hoofd ging zachtjes heen en weer op het ritme van de deining. Ze dacht aan Rosy. Ze had enorme moeite om haar bij haar moeder achter te laten, maar Koen had erop aangedrongen. Ruimte en rust was nodig, dat wist ze – toch was het verschrikkelijk moeilijk. Koen was erg lief en begripvol. Altijd eigenlijk en hij wilde het beste voor haar. Ze sloeg haar ogen neer en keek naar hem. Dan drukte ze zijn hoofd tegen haar buik en weende stilletjes. Niemand kon zich voorstellen hoe verscheurd dat voelt, dacht ze.

Plotseling, zonder enige waarschuwing kreeg ze het koud. Ze bibberde, haar huid leek opeens een maatje te klein voor haar lichaam; die spande strak over haar gezicht, haar borst, overal. Ze trok de slaapzak tot onder haar kin en zorgde ervoor dat hij niet bloot kwam te liggen.

Hij was zowat uitgeput geweest na de reparatie; het was noodzakelijk, want ze maakten water. Niet veel, maar toch! Niettemin hadden ze een uurtje geleden vol overgave, lust en passie gevreeën. Het gevoel van wenen en

lachen tegelijk – ze had behoefte aan gemoedsrust en vrede.

Ze beseftte dat ze te veel van zichzelf had gevraagd; ze was tot het uiterste gegaan in haar speurtocht en ze had resultaat geboekt, maar nog niet genoeg, nog even en er zou veel veranderen. Het zou een enorme ommezwaai betekenen, meende ze, en de gedrevenheid, de gezindheid en convictie vulden haar hart.

Een stevige bons maakte dat ze met haar hoofd tegen de wand sloeg. De deining was veranderd in een aanzwellende storm; ze hoorde de wind huilend in kracht toemen en de boot begon te rollen. Het was haar beurt nu...

Hoofdstuk 1

Dag 1: 10.50 uur

Toch was Ed verrast. Zes weken geleden zaten hier slechts twee mensen, nu waren er amper twee plaatsen open en dan nog aan het begin van de wachtrij. Merkwaaardig want voor zover hij wist, werd hier enkel op afspraak gewerkt. Er zal wel een verklaring voor zijn, dacht hij en hij zette zich dan maar op de tweede lege stoel, want op de andere lag een brede sjaal.

Toen hij ging zitten was er niemand die het ding wegnam; vermoedelijk had een patiënt die laten liggen. Eigenlijk was het wel een mooie, met een dieprode kleur – zachte zijde, dacht hij.

't Was niet met volle goesting, toch liever nog zo'n injectie achteraan in zijn schouder dan langer rond te lopen met een rechterarm waarmee hij amper hoog kon reiken zonder pijn. Bij het golfen kon dat wel een hindernis zijn; niet dat je zo hoog moet, maar bij de backswing gaat die schouder wel een beetje naar achter en dan met een zekere gedoseerde kracht naar voor. Alleszins beïnvloedt een pijnlijke schouder de techniciteit van het spel. Niet dat hij zo'n kanjer was, maar hij was toch fier dat hij op zijn leeftijd nog goed meekon.

De dokter had het voorspeld: de meeste mensen komen terug voor een tweede spuit, had hij gezegd. Een eerste helpt wel, maar is veelal niet toereikend.

Dan maar de korte pijn. Want pijnlijk was het wel, niet de prik, maar – alsof het uitgesteld relais was – het brandend gevoel dat later kwam. Die eerste keer werd hij onwel. Hij moest even gaan liggen, hoewel hij het uit schaamte probeerde te verbijten.

Ik ben hier nu vijftien minuten, wat niet ongewoon is, maar hoe lang zitten die andere mensen hier dan? Het is nu elf uur geweest en als ik mij niet vergis, begint die praktijk toch rond acht uur. Toch hoogst ongewoon, dacht hij – misschien een spoedgeval dat er tussenkwam?

Het indringende geluid van een oude telefoon haalde hem plots uit zijn gepeins. Tegenwoordig maken die gsm's alle mogelijke geluiden. Het bleef maar rinkelen en de meeste wachtenden bekeken hun mobieltje om daarna met een vragend gezicht rond te kijken en te trachten de dader te ontdekken. De enkele vrouwen in de wachtzaal groeven ingespannen in hun handtas, ook zonder resultaat. Het is blijkbaar een ongeschreven wet dat je in handtassen geen orde mag hebben met als resultaat dat het zoekritueel erg verbreid is en meestal resulteert in het te laat opnemen van de telefoon.

Plots merkte hij tot zijn grote verbazing dat de rode sjaal naast hem lichtjes bewoog. Toen hij er een tipje van oplichtte en de trillende iPhone zag, hield die meteen op met rinkelen – alsof hij het lawaaierige ding betraapt had.

Keek die vrouw aan de overzijde nu beschuldigend naar hem? Nee toch. Hij liet het tipje van de sjaal snel vallen en bekeek de dame met een vragende blik en de schouders opgetrokken, aangevend dat hij het ook niet begreep.

Een mobieltje achterlaten is toch al iets anders dan een sjaal, dacht Ed. Hoe kan je dat nu vergeten? Nu ja, misschien is de sjaal net de reden waarom de telefoon uit het oog verloren werd. Als die erop lag toen die patiënt werd binnengeroepen, ja dan zou het wel kunnen...tenminste als die echt verstrooid was.

Abrupt klonk het ping geluid van een sms. Voilà, dat is natuurlijk niet abnormaal. Als je iemand belt en die neemt niet op, dan wordt daar dikwijls een sms achteraan gestuurd.

De klassieke gedwongen stilte in de wachtzaal maakte stilaan plaats voor gedempt geroezemoes. Het duurde inderdaad té lang tot een volgende patiënt werd opgeroepen. Een volle wachtzaal; veertien mensen van wie hun geduld op de proef gesteld werd. Hoewel geduld een afgeschreven deugd is geworden. Het moet tegenwoordig onmiddellijk. Er mag geen tijd verloren gaan en alles moet kunnen. Ah,

wat een drama als we iets niet hebben gezien, gehoord, gelezen, gedeeld of geliket. Dan zijn we niet meer *in*, dan horen we er niet meer bij. Een burn-out is dan het meest voor de hand liggende gevolg. Misschien ga ik nu toch te ver, dacht hij. Ik zou wat positiever moeten worden. De laatste tijd ben ik allesbehalve te genieten en vooral boos op iedereen en alles.

Sinds de scheiding waren er periodes dat hij het niet meer zag zitten. Hij had zich nochtans beloofd er wat aan te doen. Hij dacht aan wat zijn vriend Didier altijd zei: 'De gelegenheid is er niet, die creëer je!' Spijtig dat hij er niet meer was. Hij kon altijd en voor alles bij hem terecht en omgekeerd natuurlijk.

Hoewel hij dat zoals vele mannen liever ontkende dan toegaf, is het uitpraten toch dikwijls heilzaam. Met Didier was dat alleszins het geval. Het kwam gewoon spontaan en leek zo natuurlijk. Hij was een boezemvriend en dus eigenlijk waren ze ook elkaars therapeut. Hij glimlachte bij de gedachte dat Didier zijn gepeins met een bulderlach zou onthalen.

Hij kwam tot de bittere conclusie dat hij de laatste tijd afscheid nam van een aantal vrienden. Ook zijn mentor en goeroe Luc, had zijn gevecht met een slepende ziekte verloren. Wat had hij al niet te danken aan hem, professioneel én vriendschappelijk? Onvervangbaar. Hij dacht aan die keer dat hij terugkeerde van bij Luc die trots aan zijn schip

aan het sleutelen was en dat op de weg naar huis de radio meldde dat er vliegtuigen in de Twin Towers in New York waren gevlogen. Het werd in ieders geheugen gebrand.

Een grote kerel, met een gespierd, afgetraind lichaam stond op en liep langs hem naar de deur van het artsenkabinet. Vermoedelijk een sportman, wat niet ongewoon is als je bij een orthopedist terecht moet. Gekleed in een Dry-FIT zwart-geel trainingspak en stevige Nike loopschoenen keek hij eerst om naar de wachtkamer, fronste de zware wenkbrauwen, om daarna resoluut en fors op de bel naast de deur te drukken.

Ed zat er het dichtste bij en kon duidelijk zien dat de man er geïrriteerd uitzag. Er liep een straaltje zweet langs de slaap naar zijn kin. Het was ook bijzonder warm in de wachtzaal. De brede gesloten ramen lieten veel zon door en er was geen verluchting. Een woekerende, onverzorgde plant in de buurt van het venster had zo te zien nog meer last van de hitte. Hij hing erbij als een achtergelaten jungle plant van een filmset. Vermoedelijk was die wachtzaal ooit modern geweest, maar nu verschrikkelijk aftands.

En een filmset was het hier helemaal niet, integendeel, het was bittere ernst – die weliswaar in een script kon passen. Niets, geen reactie. Het bleef stil bij die deur.

Zijn nieuwsgierigheid nam de bovenhand toen hij zag dat iedereen naar de atleet keek; Ed trok het tipje van de sjaal

wat omhoog, drukte op de thuisknop en het scherm lichte op zodat hij de boodschap kon lezen: “¿*funcionó?* xx”. Dat is Spaans, dacht hij.

Snel legde hij de sjaal er terug op toen de voetballer, aan zijn kuit te zien dacht hij dat het een voetballer was, aanstalten maakte om terug naar zijn plaats te gaan.

Iets weerhield hem. Hij draaide zich om, greep de deurekling en opende de ingang naar het kabinet. Als de bliksem sloot hij de deur echter weer en keek Ed aan met een blik als had hij de duivel ontmoet, om daarna naar hem toe buigend haperend te fluisteren: ‘Er ligt binnen iemand op de grond in een plas bloed!’

Zonder aarzelen nam hij Ed bij de arm, rukte hem flink mee om het kabinet binnen te lopen. Ed stribbelde eerst tegen, maar zijn nieuwsgierigheid won.

De voetballer had gelijk. Er lag een jonge vrouw languit op het beige namaak parket. Ze leek wel een vlinder door de witte doktersschort die breed open gespreid onder haar lag met een bebloede kraag.

Ze lag tussen haar bureautje en de gesloten deur die naar het eigenlijke dokterskabinet leidde; alsof ze ernaartoe had willen lopen en verhinderd werd.

Misschien beeldde hij zich dat in. Of had hij te veel fantasie, wat niet ongewoon is voor een misdaadauteur. Daarom was het nog geen feit natuurlijk.

Zijn vinger op de hals van de ongelukkige medische assistente, want dat was ze vermoedelijk, gaf slecht nieuws aan. Toch voelde hij met zijn bevochtigde lippen een amper merkbare luchtstroom bij haar neus of wat daarvan overbleef. De rechterzijde van haar hoofd leek wel tot moes geslagen.

‘Ik denk dat ze nog leeft. We moeten als de bliksem een ambulance bellen en ze zeker niet aanraken. Dat zou fataal kunnen zijn!’

Hoe kon het dat we niets gehoord hadden? Het antwoord lag bij de gecapitonneerde deur zag hij. Niet ongewoon, want wachtende patiënten moeten niet horen wat er binnen een praktijk gebeurt. En soms kunnen dat ook uitingen van pijn zijn; hij dacht aan die rotsput.

Het was er duidelijk behoorlijk onstuimig aan toe gegaan. Dat bewees ook de staat van het bureautje dat beslist niet meer stond waar zijn oorspronkelijke plek was. Schuiven stonden open en er lagen hangfiles verspreid op de grond. Net op tijd kon hij de voetballer ervan weerhouden de deur van het kabinet open te trekken.

‘Niet doen man, er zitten zeker vingerafdrukken op de klink. Dat is iets voor de politie en die moeten we ook meteen verwittigen. Direct naar mijn gsm, want de telefoon hier raken we beter niet aan. Oké!’

‘Wat zeggen we tegen de mensen hiernaast, meneer euh?’

‘Edmond, zeg maar Ed. Hm. We moeten vooral paniek voorkomen. Mijn iPhone zit in mijn tas in de wachtkamer. Kom, we moeten snel zijn.’

‘Ik heet Marc en Ed, waarom zeggen we niet gewoon dat de dokter is weggeroepen voor een dringende zaak en de tent hier gesloten wordt? En nog iets, mijn gsm-batterij is plat. Daar kan ik dus niets mee aanvangen.’

Ed knikte en samen liepen ze de wachtkamer binnen nadat ze zorgvuldig het kabinet afsloten.

Alle hoofden draaiden zich naar de twee mannen en het was duidelijk dat iedereen zich afvroeg wat er aan de hand was, maar niemand stelde de vraag hardop. Ook zoiets dat tegenwoordig de gewoonte werd: graag voyeur spelen, maar zeker niet boven het maaiveld komen.

Toen Ed aanstalten maakte om iets te zeggen terwijl hij richting zijn tas liep, begon plots een alarmsirene te loeien; echter niet lang. Het geluid kwam vermoedelijk van de verdieping onder hen. Eén van de patiënten werd daarop ongeduldig, heetgebakerd en liep met zware tred naar een van de twee liftdeuren: ‘Het wordt hier een belachelijke zaak. Ik heb er verdomme genoeg van. Twee uur zit ik hier al en er beweegt niets! Geen informatie, geen teken van leven. Enfin wat een klotenboel!’